

ikke med det, hvortil de ere Vædringsforslag. Vi kunne derfor altsaa ikke sige, at vi ville foreslaa det vist tilbage til dette Udvalg, thi der har det aldrig været, men Forretningsordenen tilsteder, at vi kunne bede om at faae det henvist til et eller andet Udvalg, og da mener jeg, at det bestaaende Hæruddvalg er det, der nærmest ligger for, skjøndt man kunde maasse sige: „vestigia torrent!“; det vil paa Dansk sige, Sporene vende alle ind ad, ligesom ved Lovens Hule, ingen vende ud ad. Altsaa kan det være farligt at bringe Forslaget til dette Udvalg, som tidligere har havt et ondt Rygte paa sig for at synge Krigsange, og hvor man iaar, efter hvad en Spasmager for nogen Tid siden sagde, har for Skik at skjære Fløiter til hverandre. Det er derfor maasse farligt at henvise Forslaget til dette Udvalg, men der er dog neppe nogen anden Udvei, der passer, thi at uleilige Thinget med at nedsætte et nyt Udvalg, tør vi ikke driste os til. Dersom nu altsaa det høie Thing finder Behag i at vise denne Sag hen til Hæruddvalget, vil der ganske vist derved kunne opnaas forskjellig Gøder foruden det at kaffe os Lys i de Vædringsforslag, der her ligge for og i deres Forhold til det, der er foreslaaet af det ærede Medlem fra Stege (Vojfen), saa at vi kunne se, hvad der er det bedste. Jeg lagde Mærke til, og det maa jeg bede det høie Thing ogsaa at lægge Mærke til, at den ærede Krigsminister sagde, at det vilde være en Fordel for Administrationen, altsaa ogsaa for Sagen og Hæren, i Fald der forelaa et samlet Forslag, saaledes som det ærede Medlem for Kolding (Berg) netop foreslaar. Vi have i de senere Aar meget omhyggelig bestræbt os for at kodificere alle vore Love, det vil sige, at samle alle Bestemmelser, der henhøre til een Materie, i een Lov. Det vilde derfor vistnok være ønskeligt, om Hæruddvalget vilde tage sig for at kodificere ogsaa denne Lov. Det er vel nu en Formsig, men maasse dog ogsaa en Realitet. Thi, uden at jeg er trængt meget dybt ind i denne Sag, tror jeg dog, at jeg tør sige, at der vil komme overmaade vanskelige Spørgsmaal frem, hvor vi maa forudsætte, at Administrationen, det vil altsaa sige Krigsministeren, vil komme til at tage meget vigtige Bestemmelser, der naturlig burde staa i Loven. I den Henseende have vi jo imidlertid den ærede Ministers Ord for, at, saalænge han er Minister, vil der blive gaaet frem med den størst mulige Loyalitet, og det er en meget stor Beroligelse. Vi vide rigtignok ikke, hoort længe den ærede Krigsminister sidder der, men saalænge han er der, kunne vi vente, at Fortolkningen af Loven vil blive loyal og i Lovens Aand. Men som andre Gøder, der vilde opnaas, skal jeg ogsaa henpege paa, at der navnlig er to Ting, der have været bestemmende for de ærede Forslagsstillere i denne Sag. Den ene Ting er: Hvor meget vil den projekterede Hærløve koste?

Det Andet er: Hvor mange Tjenestebage vil den spare? Det er navnlig disse to Ting, hvorpaa der under denne Diskussion har været lagt Vægt. Jeg hørte nylig den ærede Ordfører for Forslagsstillerne sige, at der nu forelaa saa autentiske Oplysninger, som man paa Sagens nuværende Trin overhovedet kunde faae, om, hvormeget denne Hærløve vil komme til at koste i Penge. Jeg skulde foretrække, at der kom til at foreligge virkelig autentiske, fra Krigsministeriet og under dets Autoritet og Ansvar afgivne Oplysninger om, hvorledes dette Forhold vil stille sig. Da vilde jeg søle mig meget mere beroliget end ved de Antydninger, som det ærede Medlem fra Stege (Vojfen) før gav i den Henseende. Der er maasse et Punkt f. Ex., som man mulig slet ikke har tænkt paa. Efter det foreliggende Forslag forøges Befalingsmandspersonalet, altsaa det pensionsberettigede Mandskab, i temmelig høi Grad. Sår man ogsaa betænk, hvor stor en Forøgelse i Pensionsbyrden det medfører? Mulig har man, eller man har ikke, det ved jeg ikke. (Vojfen: Nei!) Man har altsaa ikke. Der vil mulig komme en ikke saa ringe forøget Byrde. Og dernæst med Hensyn til det andet Spørgsmaal: om Besparelse af Tjenestebage! Jeg har hørt forskjellige Relationer i den Henseende, men noget fuldstændig Paalideligt har jeg endnu ikke hørt. Det Første, jeg hørte, var, at der vilde spares 500,000 Tjenestebage, det Næste, at der vilde spares 350,000 Tjenestebage, og det Tredie, at der vilde spares 385,005 Tjenestebage. Naar, det er jo høist forskjellige Opgivelser, som det dog vistnok vilde være muligt ved den ærede Krigsministers Hjælp at faae fuldstændig konstaterede. Dernæst er der et andet Punkt, som hænger nøie sammen dermed, og som for mig har en meget stor Betydning. Det er, om det ogsaa er saa overmaade rart, at alle disse mange Tjenestebage spares. Ja, det kan jo ganske vist være rart for Befolkningen, deri er jeg enig, men er det godt for Hæren, styrker det dens Forsvarsevne? Vilde det ikke være bedre, om vi havde en mindre Hær, som var ordentlig uddannet, at vi havde Soldater istedetfor en Militz? Ere dog ærede Herrer ikke enige med mig i, at Krig i vore Dage snarest er et Haandværk, som skal læres ordentlig? (N. P. Jensen: En Kunst!). Ja, det er en Kunst for Officererne, det er meget rigtigt, men for Soldaten er det et Haandværk. Alle disse Spørgsmaal burde ganske vist drages frem; thi sikkert er det, at den her foreslaaede Ordning koster særdeles mange Penge, og vi, som ønske, at vort Land skal forsvare sig paa den bedste Maade, ere villige til ud af Statskassen at ofre de fornødne Penge dertil. Men vi ønske tillige at vide, om denne Forsvarsstyrke, vi faae, virkelig er istand til, naar Farens Stund kommer, at være om Landet, at det ikke skal gaa os, som det gik i 1864, at en stor Del af vor Hær inden kort